

Arrest

**nr. 53 057 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Gambiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 mei 1992.

Op 5 oktober 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Op 29 maart 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 24 augustus 2010 met nummer 47 383 wordt de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 6 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten (J. P. B.S.) (...)
en van nationaliteit te zijn : Gambia*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/08/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1 De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar ze over een gebonden bevoegdheid beschikt op grond van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinques betekend."

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van de Commissaris-generaal van 29 maart 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. De verzoekende partij stelde tegen de desbetreffende beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 24 augustus 2010 met nummer 47 383 weigert de Raad zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij noch als vluchteling heeft erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Het betoog van de verzoekende partij waarbij ze een vermeende schending aanvoert van “*artikel 3 ECRM, van een substantiële vormvereiste in de asielprocedure*”, doet geen afbreuk aan de onder het punt 2.1.2. gedane vaststelling.

Wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: ECRM) betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 ECRM. Een eventualiteit dat artikel 3 ECRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). De verzoekende partij beperkt zich in het middel tot de bewering dat artikel 3 ECRM geschonden zal zijn. De verzoekende partij brengt evenwel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter adstruering van deze kritiek. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. In haar feitenrelaas in het verzoekschrift beweert de verzoekende partij dat zij problemen had in haar land van herkomst, doch zij staat dit niet met concrete elementen.

In casu meent de verzoekende partij dat artikel 3 ECRM geschonden is omdat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven terwijl de procedure betreffende haar cassatieberoep tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 augustus 2010, nog steeds lopende is voor de Raad van State. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de nog hangende procedure bij de Raad van State in het kader van de asielaanvraag geen deel uitmaakt van de asielprocedure en het instellen van een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft ten aanzien van eventuele verwijderingsmaatregelen (RvS 29 maart 2005, nr. 142 689). Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij daadwerkelijk een administratief cassatieberoep heeft ingediend en stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de verzoekende partij haar bewering als zou zij een cassatieberoep hebben ingediend op geen enkele wijze staat. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaardigt de verwerende partij in toepassing van artikel 75 § 2 van het Vreemdelingenbesluit terecht een bevel om het grondgebied te verlaten uit. Zoals reeds gesteld, beschikt de verwerende partij in deze over een gebonden bevoegdheid.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 ECRM aannemelijk.

Voorts wijst de Raad erop dat in de mate de verzoekende partij met haar kritiek over de wijze van ondertekening en het taalgebruik van de ondertekenaar van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor vreemdelingen en staatlozen – uiteengezet als tweede middel – een beroep wenst in te stellen tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat dit in het huidig geschil niet tot zijn bevoegdheid behoort, aangezien de Raad in casu in toepassing van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN